

พระอภัยมณี

ตอน สุดสาครเข้าเมืองการเวก

บัดเดี๋ยวดังห่าหว่งหว่งแว่ว
 ละครแล้วเหลียวแลชะเง้อหา
 เห็นโยคีที่รุ่งพุ่งออกมา
 ประคองพาขึ้นไปจนบรรพต
 แล้วสอนว่าอย่าไว้ใจมนุษย์
 มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด
 ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด
 ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน
 มนุษย์นี้ที่รักอยู่สองสถาน
 บิดามารดาร์กมักเป็นผล
 ที่พึงหนึ่งพึงได้แต่กายตน
 เกิดเป็นคนคิดเห็นจึงเจรจา
 แม้นใครรักรักมั่งซึ่งซึ่งตอบ
 ให้รอบคอบคิดอ่านะหลานหนา
 รู้สิ่งใดไม่สู้รู้วิชา
 รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี
 จงคิดตามไปเอาไม้เท้าเถิด
 จะประเสริฐสุขสมรักเป็นศักดิ์ศรี
 พอเสร็จคำล้ำแดงแจ้งคดี
 รูปโยคีหายวับไปกับตา

พระสุนทรโวหาร (ภู่)

สยามานุสสติ

ไครรานไครรุกด้าว แดนไทย
 ไทยรบจนสุดใจ ขาดดิน
 เสียเนื้อเลือดหลังไหล ยอมสละ ลั่นแล
 เสียชีพไปเสียสิ้น ช็อกองเกียรติงาม
 หากสยามยังอยู่ยัง ยืนยง
 เราก็เหมือนอยู่คง ชีพด้วย
 หากสยามพินาศลง ไทยอยู่ ได้ฤ
 เราก็เหมือนมอดม้วย หมดสิ้นสกุลไทย

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

